

MIA LAND

Taxi!



ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Daar is ze eindelijk!’ riep Femke uit, terwijl ze Celina een por in haar zij gaf en wijzend achterom keek. ‘Waar bleef je toch?’ Ze schoot spontaan in de lach toen ze het oververhitte gezicht van Niki zag. Haar lange, rode, krullende haren hingen verward rond haar hoofd. Haar rugzakje hield ze met één hand vast en het sleepte over de grond. ‘Je agenda!’ riep Femke waarschuwend. Ze liep op haar vriendin af, bukte zich en raapte het boekje op.

‘Geef hier,’ zei Niki lachend en greep het boekje uit haar hand. Femke snapte best waarom. In de gauwigheid had ze nog net het woord ‘Notities’ op het kleine, knalrode boekje zien staan.

‘Waar bleef je toch?’ herhaalde ze haar vraag. Dat Niki altijd en overal te laat kwam, was algemeen bekend, maar zo laat?!

‘Lekke band,’ zei deze verontschuldigend, maar haar blauwe ogen glansden erbij. ‘Op de

snelweg!’

‘Dat meen je niet?’ riep Sonja uit, die ook op hen afgelopen was. ‘Wat een ramp! En toen?’

‘Wegenwacht gebeld!’ zei Niki triomfante-lijk. ‘Een spetter, joh. Zeg, waar zijn ze eigenlijk?’ Nu pas liet ze haar blik over het voetbalveld glijden, waar alleen een paar kleine kinderen achter een bal aan renden.

‘Onze binken?’ vroeg Sonja opgewekt.

‘Ja, precies! Onze boys, waar zijn ze?’

‘Nee, hè,’ verzuchtte Celina, die altijd de rustigste van het stel was, ‘heb je geen horloge om? Je bent drie kwartier te laat. Ze hebben pauze en zitten in de kleedkamer.’

‘Nu al?’ riep Niki uit alsof ze er echt niets van begreep. ‘Ik was nog wel zo vroeg vertrokken vandaag. Dan heb ik wel heel veel tijd verdaan met die spetter van de wegenwacht!’ Ze lachte schaterend. ‘Weet je wel dat het heel sexy staat...’ Ze liet haar stem dalen en keek haar vriendinnen met glanzende ogen aan.

‘Wat?’ vroegen Femke en Sonja in koor.

‘Die grote, sterke handen,’ fluisterde Niki, ‘met die zwarte vingers van de vieze band, mijn band, snap je. Wow, wat had ik graag die

band willen zijn!’ Ze sloeg haar ogen omhoog en liet haar blik even dromerig naar het oneindige glijden. ‘Hij was zo gespierd, sterk. Zoals hij de auto opkrikte. Echt, ik vond het jammer dat ik alleen maar een lekke band had. Hij had hem zo verwisseld. Fluitje van een cent.’

‘En toen?’ vroeg Sonja die altijd graag alle details wilde weten.

‘Tja...’ Niki liet langzaam een zucht ontsnappen en haalde vervolgens haar schouders op. ‘En toen ging hij weer.’

‘Ging hij weer? Niki, waar is je veroveringsinstinct gebleven?’ riep Femke verbaasd uit. ‘Ben je ziek?’

Niki glimlachte. ‘Hij moest natuurlijk mijn gegevens hebben en toen wou ik hem mijn telefoonnummer ook geven, maar opeens zag ik die gladde ring aan zijn rechterhand en als er iets is, waar ik een hekel aan heb, dan is het...’

‘... aan trouwringen!’ vulde Sonja aan.

‘Helemaal niet!’ riep Niki uit. ‘Maar wel aan de hand van een man vóórdát ik hem versierd heb. Is Maaïke er niet?’

‘Hoe ver is de stad hiervandaan?’ vroeg Sonja.

‘Hè?’ Niki keek haar niet-begrijpend aan. Ze woonde in de stad, niet meer in het geboortedorp waar ze nu was bij haar vriendinnen, maar de vraag begreep ze niet.

‘Vijfentwintig kilometer,’ ging Sonja met een uitgestreken gezicht verder. ‘Dus vijftwintig kilometer is voldoende om je hersens te verliezen, stel ik hierbij vast.’

Niki fronste haar wenkbrauwen.

‘Je had die wegenwachter moeten vragen je hoofd ook even na te kijken,’ was Femke het met Sonja eens.

‘Wat is er met jullie?’

Celina glimlachte. ‘Maaïke staat in de kantine. Als vrijwilliger. Dat doet ze altijd op de laatste zaterdag van de maand. Al jaren! Dat zou je moeten weten.’

‘Poeh, natuurlijk weet ik dat. Ik wist alleen niet dat het vandaag de laatste zaterdag van de maand was.’ Ze wierp een blik over haar schouder heen en probeerde de kantine in te kijken, maar het was er niet erg licht en meer dan een paar schaduwen zag ze niet. ‘Nou ja, die zien we dan straks wel. Hoeveel staat het eigenlijk?’

‘Drie-een,’ zei Celina.

‘Voor wie?’ vroeg Niki volkomen onschul-

dig.

‘Je bent echt niet goed wijs,’ riep Femke uit. ‘Voor ons, natuurlijk. Anders zei Celina wel een-drie.’

‘Ik leer het nooit,’ verzuchtte Niki theatraal, maar haar ogen bleven fonkelen.

‘Je wilt het helemaal niet leren. Je bent totaal niet in voetbal geïnteresseerd,’ merkte Sonja op.

Niki keek haar verontwaardigd aan, maar ze kon haar gezicht niet in de plooi houden. ‘Je hebt helemaal gelijk. Ik kom hier alleen maar voor de mannen.’

‘Nou zeg!’ Nu was het Femkes beurt om verontwaardigd te kijken. ‘Ik dacht dat je hier voor óns kwam.’

‘Misschien...’ zei Niki geheimzinnig. ‘O, daar heb je ze. Hup Veldhuizen! Zet je beste beentje voor,’ moedigde ze de mannen aan die een voor een het veld op kwamen lopen. ‘Hé, zie je dat?’ zei ze opeens met ingehouden adem. ‘Dat is dat elftal uit Zuidzijl, toch?’

‘Hè, hè, ze is weer bij,’ lachte Femke.

‘Welk nummer had die mooie ook alweer?’

‘Smaken verschillen,’ vond Sonja. ‘Ik ben helemaal weg van nummer acht.’

Niki liet haar blik over het voetbalveld glij-

den. De scheidsrechter had gefloten voor de aftrap en de spelers renden in haar ogen kris-kras over het veld. Zacht sissend liet ze haar adem tussen haar lippen door verdwijnen. ‘Nummer elf, die was het. Wow, wat een borstkas. Wat een schouderpartij!’ Ze fluisterde de woorden bijna. De bewondering stond op haar gezicht geschreven.

‘Luc! Naar rechts! Geef af die bal,’ riep Femke opeens luid over het veld. ‘Geef af!’ Ze hield haar adem in en gespannen volgde ze de man die ze al vanaf haar geboorte kende. Net als bijna alle spelers van vv Veldhuizen. ‘Achter je!’ riep ze waarschuwend. Haar handen omklemden het ijzer van de afzetting rond het veld, haar knokkels werden er wit van. ‘Jaaaa!’ gilde ze uitbundig. ‘Geweldig!’ Ze klapte wild in haar handen. ‘Vier-een!’ Ze draaide zich met rode wangen om en zwaaide naar de kantine. ‘Vier-een, Maaike!’

Maaike, die vanuit de kantine het spel gevolgd had, kwam lachend naar buiten. ‘Zijn derde doelpunt al in deze wedstrijd,’ zei ze trots.

‘Je hebt inderdaad de topscorer van Veldhuizen aan de haak geslagen,’ zei Femke vrolijk.

‘Alleen wist ze dat toen nog niet,’ zei Celina nuchter, terwijl ze Maaïke nakeek, die de kantine weer in verdween met de woorden ‘de frituur’.

Daar had Celina helemaal gelijk in. Maaïke en Luc hadden nu zes jaar verkering en al hield hij toen al van voetbal, dat hij zo vaak een doelpunt zou maken, had zelfs Luc destijds nog niet gedacht. Celina keek weer naar het veld. Ze was geen voetbalfanate, maar ze hield ervan om hier langs de lijn te staan. Ze kende bijna alle spelers al van kleins af aan. Ze was hier geboren en getogen en ze voelde zich hier thuis. Al woonde ze tegenwoordig in Lossum, een dorp verderop, ze genoot er telkens weer van om hier te zijn. Meestal ging ze voor de wedstrijd even bij haar ouders langs die hier nog wel woonden, en altijd overviel haar het thuisgevoel als ze door het dorp liep. Dat miste ze in Lossum, al wilde ze toch niet ruilen, want ze woonde geweldig. Femke had van haar ouders een huis gekregen in Lossum, de bofkont, maar Femke had geen zin gehad om er alleen in te wonen. Ze vond het ook veel te groot. Spontaan had ze Celina de zolderverdieping aangeboden en net zo spontaan had deze die geaccepteerd. De zolder was

groot genoeg voor een ruime zit-slaapkamer en natuurlijk kon ze gebruikmaken van de badkamer op de tussenverdieping en de keukens op de begane grond. Femke vroeg maar weinig huur. Ze konden ook erg goed met elkaar overweg. Problemen hadden ze nog nooit gehad.

‘Nee, hè!’ riep Niki uit. ‘Niet nummer elf!’

Celina had even niet opgelet, maar nu zag ze nummer elf het veld verlaten, terwijl de scheidsrechter met een rode kaart zwaaide.

‘Wat een agressief ventje,’ riep Niki teleurgesteld uit. ‘Daar gaan mijn plannen om hem te versieren. Zo’n driftkikker hoef ik niet.’

Celina keek haar vriendin vragend aan en schudde haar hoofd. Niki was een schat van een meid en echt eentje waar je veel lol mee kon hebben, maar haar begrijpen deed ze niet. ‘Je wou Dennis toch versieren,’ zei ze zacht.

‘Dennis?’ Niki’s gezicht straalde alweer. ‘Natuurlijk, dat is de enige man die de moeite waard is, maar zolang ik hem niet heb, kan ik toch wel met andere mannen flirten?’

Celina draaide haar hoofd af. Ze kon het puntje van haar tong wel afbijten en had spijt dat ze Dennis’ naam genoemd had. Ze wilde

en mocht zich niet in de kaart laten kijken. Niet waar Niki bij was. Ze slikte en voelde de pijn in haar hart.

‘Wat ben je stil,’ zei Niki, terwijl ze een arm om Celina heen sloeg en haar meetrok naar de kantine.

‘Dat is ze toch altijd,’ zei Sonja glimlachend. ‘Bij jou vergeleken tenminste.’

‘Misschien, maar ze is nu stiller dan ooit.’ Niki keek haar onderzoekend aan en Celina wou dat er een gat in de grond zat waarin ze onopgemerkt kon verdwijnen. Ze wilde niet dat Niki wist dat ze verdriet had. Liefdesverdriet. Nee, Niki niet. Juist zij mocht het niet weten. ‘Waar is Maaïke?’ vroeg ze om de aandacht van zich af te leiden.

Het werkte. Iedereen keek naar de bar, maar Maaïke stond er niet. Tegelijk ging de deur naar de keuken open en kwam een jonge vrouw met knalrode wangen de kantine in. Het lichtbruine haar dat ze opgestoken had, was hier en daar losgegaan en er hingen wat vettige sliertjes langs haar gezicht. ‘Wat is de eindstand?’ riep ze toen ze haar vriendinnen zag.

‘Vijf-drie,’ zei Femke zo trots dat het leek alsof ze zelf meegespeeld had. ‘We hebben